

Na nákupu

Když se ráno Kuba probudil, první, co uviděl, bylo Lucčino růžové pyžamo. Lucka totiž v noci zůstala spát v jeho posteli a teď si vedle něj spokojeně pochrupevala. Kuba si protíral oči a v prvním okamžiku si nemohl vůbec vzpomenout, proč se k němu vlastně přestěhovala.

Příhoda se skřítkem Alfonsem mu připadala jako sen, ze kterého se ráno probudil a zbyla po něm jen hezká vzpomínka.

Pak se ale podíval na stůl pod oknem a v ranním slunci se tam opravdu třpytil stříbrný zvonek. Kuba tomu stále nemohl uvěřit, a tak štlouchl loktem do Lucky, aby se

konečně probudila. Ta okamžitě vyskočila, a když uviděla zvoneček, nadšeně vypískla: „Jé, ten je krásný! Já jsem měla strach, že se mi to jen zdálo!“

„Já taky! Ale teď musíme zvoneček vyzkoušet, jestli opravdu funguje,“ řekl Kuba a opatrně vzal zvonek do ruky. Zvonek byl hladký, trochu studený a leskl se podobně jako mamčinu hrnce v kuchyni.

„Ukaž mi ho! Já si ho chci taky podržet!“ natahovala Lucka ruce a snažila se Kubovi zvonek vytrhnout.

Vtom se otevřely dveře a do pokoje vešla maminka. Kuba jen tak tak stihl zvonek schovat za záda. „Dobré ráno, zlatíčka. Jak jste se vyspali? Pojdte se nasnídat,“ řekla maminka a vytahovala ze skříní oblečení, které si měli Kuba s Luckou vzít na sebe. Kuba rychle zastrčil zvonek až dozadu na poličku za pohádkové knížky, aby si ho maminka nevšimla. Potom si šli s Luckou vyčistit zuby, zatímco maminka připravovala snídani.

U stolu už seděl tatínek, který dneska pracoval z domova, a vesele se s dětmi pozdravil.

„Za chvíli vyrazíme na velký nákup,“ oznámil jim a Lucka se zamračila: „A próóóč? Mě nákupy nebaví!“

„Mě taky ne!“ přidal se Kuba.

„Protože je potřeba nakoupit spousta věcí, a přece nenecháme maminku, aby se s celým nákupem tahala sama,“ odpověděl tatínek. Lucka s Kubou byli zklamaní. Chtěli si

vyzkoušet hned ráno zvoneček, ale když pojedou na společný nákup, nebudou k tomu mít příležitost. Lucka si otráveně vzdychla. Tak to dopadne vždycky, když se na něco začnou těšit.

V supermarketu byla spousta lidí a všichni se tvářili příšerně vážně, když projížděli s vozíky mezi regály. Maminka s tatínkem se bavili o tom, co je potřeba nakoupit, a Lucka s Kubou se za nimi znuděně táhli.

„Mami, koupíš mi nanuka?“ chtěla vědět Lucka.

„Před obědem ne, Lucinko,“ odpověděla maminka a dívala se do police s různými druhy sýra, jako kdyby tam bylo něco mimořádně zajímavého.

„Tati, pojd' si na něco hrát,“ loudil Kuba, ale tatínek se ani neusmál.

„Kubo, v obchodě si přece nemůžeme hrát. To není hříš-tě! Navíc teď musíme přemýšlet nad tím, co potřebujeme nakoupit, abychom na nic nezapomněli.“ Lucka se mračila čím dál víc, ale Kuba na ni nenápadně kývl, aby šla za ním, a oba zmizeli za nejbližším rohem.

„Myslím, že nastal čas vyzkoušet, jestli ten zvoneček opravdu umí čarovat,“ řekl Kuba a vytáhl z kapsy stříbrný zvonek.

„Jé, ty jsi ho vzal s sebou?“ vykulila oči Lucka. „Tak honem zazvoň!“ poskakovala samou netrpělivostí na jedné noze. Kuba zvonečkem opatrně zamával, ozvalo se průzračné zacinkání a potom oba s Luckou tiše opakovali skřítkovo zaklínadlo:

„Zvonek zvoní cinky linky,
pro maminky, pro tatínky.
Vyzvání na všechny strany,
ať jsou velcí zase malí!“

Pak Kuba zase schoval zvonek zpátky do kapsy a oba opatrně vykukli za roh a čekali, co se bude dít. Na první pohled se ale vůbec nic nezměnilo. Maminka s tatínkem dál stáli u nákupního vozíku a tiše si povídali.

„Nefunguje to,“ zakňourala zklamaně Lucka a vypadala, že se asi brzo rozbere.

„Hmm, to je divné. Třeba jsme to Alfonsovo zaklínadlo popletli, nebo jsme si ho špatně zapamatovali,“ přemýšlel Kuba nahlas.

„Já chci kouzlo,“ fňukala Lucka a začínala se jí třást bra-dička. Ani Kubovi nebylo moc veselo, ale nechtěl na sobě nechat nic znát. Je už přece velký kluk!

Zklamaně se loudali k mamince a tatínkovi a Kuba si umínil, že zvonek vyhodí do nejbližšího koše. Co také s ním, když je skřítek obelhal a je to jen obyčejný zvonek, kterých jsou na světě tisíce? Vtom zaslechli, o čem si maminka s tatínkem povídají.

„Nejlepší by bylo přepadnout je ze zálohy. Mohli bychom je ostřelovat čokoládovými kuličkami,“ řekl tatínek a maminka dodala: „A až nás budou pronásledovat, hodíme za sebe láhev s olejem, aby po něm uklouzli a rozplácli se na zemi.“ A oba se tomu zasmáli.

Kuba s Luckou vykulili oči: „Koho budete ostřelovat kuličkami?“ zeptala se Lucka, která nevěřila vlastním uším. Tatínek si přitiskl prst na pusku: „Psst, hrajeme si na indiány a plánujeme útok na nepřátele.“

Lucka s Kubou se na sebe podívali. Rázem bylo jasné, že skřítek Alfons nelhal a zvoneček skutečně je kouzelný. Kuba si nadšením až poskočil: „Super! Tak mamka s Luckou budou indiáni z nepřátelského kmene a my je budeme stopovat. Jo, tati?“ Trochu se bál, že mu maminka s tatínkem

začnou vysvětlovat, že supermarket není vhodné místo k hraní her a že přece nejdřív musí dokončit velký nákup, ale všichni s jeho návrhem nadšeně souhlasili.

Maminka popadla Lucku za ruku a zmizela s ní za nejbližším regálem s těstovinami. Tatínek s Kubou počítali do deseti, aby jim dali dostatečný náskok, a pak se vydali za nimi. Proběhli uličkou s těstovinami a zahrnuli za roh, kde byly v policích vyskládané džusy. Ale ulička byla prázdná. „Rozdělíme se a prozkoumáme každý jednu stranu. Hlavně nenápadně,“ rozhodl tatínek a našlapoval jako pravý indián. Kuba zamířil na opačnou stranu a řekl si, že bude nejjistější, když se bude plížit, takže zalehl na zem a začal se plazit na konec uličky.

Pak opatrně vykoukl za rohem a radostí skoro vykřikl. Uviděl totiž maminky červené boty. „To se teda holky moc neschovaly, ale já maminku nejen ulovím, ale ještě i vylekám,“ pomyslel si Kuba a při té představě to v něm smíchy úplně bublalo. Opatrně se připlížil na dosah k červeným botám a chňapl rukou po kotníku nad nimi. V tu chvíli se ale strašlivě lekl, protože nohy vůbec nepatřily jeho mamince, ale nějaké úplně cizí paní, která měla jen podobné boty. Cizí paní se lekla ještě víc než Kuba

a příšerně zaječela, ono se není co divit. Ostatně představte si, že si v klidu nakupujete kyselé okurky, a najednou vás někdo popadne za nohy. Kuba bleskurychle vyskočil a upaloval pryč od ječící paní, div se za ním neprášilo.

O kousek dál narazil na tatínka, který se maskoval za nákupním košíkem nějakého staršího pána a fikaně předstíral, že si prohlíží prací prášky.

„Nemůžu je najít,“ stěžoval si Kuba a rozhlížel se kolem. „Já taky ne, ale sehnal jsem speciální povoz a na tom je objevíme raz dva,“ prohlásil tatínek a uháněl s Kubou k opuštěnému nákupnímu vozíku, do kterého chtěli původně naskládat velký nákup. „Nastupovat, indiáne!“ zavelel a pomohl Kubovi vyšplhat do vozíku. Vzápětí s ním vyrazil jako řidič Formule 1. Kuba stál ve vozíku a rozhlížel se kolem dokola, jestli někde neuvidí maminku s Luckou.

